2628
2628
461

കേരള
മലയാള പദ്യപാഠാവലി

പുസ്തകം 2

ഗവണ്മെൻറു നിയമിച്ച കമ്മിററി തയ്യാറാക്കിയതു്.

1958

കേരള

മലയാള പദ്യപാഠാവലി

പുസ്തകം 2

ISLAM HIGH SCHOOL
Date
ERNAKULAM

ഗവണ്മെൻറു നിയമിച്ച കമ്മിററി തയ്യാറാക്കിയതു്.

1958

വില 37 nP.

Printed by
The Central Co-operative Printers, Trivandrum,
for the Government of Kerala.

[C]
The Government of Kerala
1958

കേരള
മലയാള പദ്യപാഠാവലി

പുസ്തകം II

1. ഈശ്വരൻ—എൻ. കുമാരനാശാൻ
2. പണ്ടത്തെ പാട്ടുകൾ—വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ
3. മലയവിലാസം—എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ
4. കവിയും കീർത്തിയും—ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ
5. തങ്കത്തിന്റെ അമ്മ—കുററിപ്പുറത്തു കേശവൻനായർ
6. വിളംബരം—ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്
7. ആസ്സാം പണിക്കാർ—വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ
8. വീരഭാഷണം—വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്
9. ആ പുഞ്ചിരി—കെ. കെ. രാജാ
10. കാട്ടാറിന്റെ കരച്ചിൽ—ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള
11. പൊവ്വര ടി. ബി.യിൽ—എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ
12. താജ്മഹൽ—എസ്. കെ. പൊറെറക്കാട്ട്.
13. ശിശു—എം. പി. അപ്പൻ
14. ദത്തപുത്രി—അക്കിത്തത്ത് അച്യുതൻ നമ്പൂതിരി
15. വൈക്കം കായലിൽ—വയലാർ രാമവർമ്മ
16. അ[illegible]ത്തി—ഓ. എൻ. വി. കുറുപ്പ്
17. ഇൻക്വിലാബ്—കെ. എം. പണിക്കർ
18. ഏകകുടുംബം—കെ. മാധവിയമ്മ
19. ആദ്യത്തെ തീവണ്ടി—തിരുനല്ലൂർ കരുണാകരൻ

1

ഈശ്വരൻ

ഓമൽ പ്രഭാതരുചിയെങ്ങുമുയർന്നു നീല-
വ്യോമസ്ഥലം, സ്വയമെരിഞ്ഞെഴുമർക്കബിംബം,
ശ്രീമദ്ധരിത്രിയിവയെപ്പണിചെയ്ത കയ്യിൻ
കേമത്തമോർത്തിവനു നീർ കവിയുന്നു കണ്ണിൽ.

അന്തിച്ചുവപ്പു മലയാഴിയുമങ്ങിരുട്ടി-
ലുന്തിസ്ഫുരിക്കു മുഡുരാശിയുമിന്ദുതാനും
ചന്തിയ്ക്കു തീർത്ത പൊരുളിൻെറ മനോവിലാസം
ചിന്തിച്ചിനിക്കകമലിഞ്ഞുടൽ ചീർത്തിടുന്നു.

ചേണാററു പൂത്ത വനമേന്തിയ കുന്നു ദൂരെ-
ക്കാണുന്നു പീലികുടയും മയിലിൻഗണംപോൽ;
താണങ്ങു വിണ്ണിൽ മഴവില്ലു ലസിപ്പു, വർണ്ണം
പൂണുന്ന പൈങ്കിളികൾ ചേർന്നു പറന്നിടുംപോൽ;

ഉല്ലോലമാമരുവി ദൂരെ മുഴങ്ങിടുന്നു,
ഫുല്ലോല്ലസൽസുമഗണം മണമേകിടുന്നു;
കല്ലോലമാർന്നൊരു കയങ്ങളിൽനിന്നു പൊങ്ങി
നല്ലോരു ചാരുകുളുർകാററു മണത്തിടുന്നു

ഇക്കാമ്യവസ്തുനിര ചെയ്തതു, മിങ്ങതോരാ-
നൾക്കാന്നുമെന്നുടലുമേകിയതും, സ്വയം ഞാൻ
ധിക്കാരമാർഗ്ഗമണയാതകമേ കടന്നു
ചുക്കാൻതിരിക്കുവതുമൊക്കെയൊരേ കരംതാൻ

ഈലോക ഭോഗമതിനീശ! ജനിച്ചു ഞാൻ, നി–
ന്നാലോകഭാഗ്യമണയാനവകാശിയായി;
ന്നലോതിയും സപദി മൽപ്രിയതാത! നിന്നെ
മാലോകർ ചൊല്ലിയുമറിഞ്ഞു വണങ്ങിടുന്നോൻ.

വമ്പിച്ച നിൻമഹിമയും കൃപയും നിനച്ചു
കമ്പിട്ടിടാത്ത തലയും ശിലയും സമം താൻ.
എൻപിച്ചുതീക്കു,യറിവായ് മനമാം വിളക്കിൻ
മുമ്പിൽ ജ്വലിക്കുമഖിലേശ്വര! കൈതൊഴുന്നേൻ

—o—

പുഷ്പവാടി] [എൻ. കുമാരനാശാൻ

2

പണ്ടത്തെപ്പാട്ടുകൾ

നമ്മുടെ മാതാവു-കൈരളി-പണ്ടൊരു
പൊന്മണിപ്പൈതലായ്‌ വാണകാലം,
യാതൊരു ചിന്തയുമില്ലാതെ കേവലം
ചേതസി തോന്നിയ മാതിരിയിൽ,
ഏടലർച്ചെങ്കാൽച്ചിലങ്ക കിലുങ്ങുമാ-
റോടിക്കളിച്ചു രസിച്ചകാലം,
പെറ്റമ്മ തന്നുടെ വെൺമുലപ്പാൽ തീരെ
വറ്റിയിട്ടില്ലാത്ത പൂങ്കണ്ഠത്താൽ
പാടിയിരുന്ന പഴങ്കഥപ്പാട്ടുകൾ
പാൽക്കുഴമ്പല്ലോ ചെകിട്ടിനെല്ലാം! 1

വൃത്തവ്യവസ്ഥയില്ല, ക്ഷരവ്യക്തിയി-
ല്ല,ശബ്ദോപപത്തിയില്ലെന്നാകിലും
ആരാരെക്കോൾമയിർക്കൊള്ളിക്കില്ലിഗ്ഗീത-
മാരോമൽപ്പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചൽ പോലെ!
നാരായക്കൂർപ്പിനാൽനൊന്തു ഞെരങ്ങിക്കൊ-
ണ്ടോരോരോ കീറോല തന്നിൽ വീഴാൻ
സംഗതി വന്നിട്ടില്ലിക്കൃതിക്കാ,ളുകൾ
സന്തതം നെഞ്ചേറ്റി ലാളിക്കയാൽ !
കേട്ടു പഠിച്ചു പഠിച്ചു നടപ്പായ
പാട്ടിതു നമ്മൾക്കൊരന്യവേദം ! 2

കൌരവ പാണ്ഡവരാജ്യവിവാദവും,
ശ്രീരാമ കാർമ്മുക ഞാണൊലിയും,
പാർവെന്നൊതേനന്റെ വാൾ വീശൽച്ചീററവും
പാലാട്ടു കോമന്റെ പ്രേമവീർപ്പും
പാക്കനാർ തന്റെയുൾപ്പൊരുൾത്തേട്ടലും
കേൾക്കാമിതിങ്കൽ നിന്നുൾക്കുളിർക്കെ ! 3

പത്തമ്പതാളുകൾ വട്ടത്തിൽച്ചുററിക്കൊ-
ണ്ടു ഗ്രാമോത്സവ വേളകളിൽ
നൽക്കര'ക്കോലടി'കൊണ്ടുതാളം പിടി-
ച്ചിഗ്ഗാഥയോരോന്നുറക്കെച്ചൊല്ലി
ഒത്തകാൽവെപ്പോടും 'മെയ്യു'ഴകാനൊരു
നൃത്തവിശേഷമുതിക്കും നേരം
ആവർത്തരീത്യാ ചലിക്കുമൊരുഞ്ഞാലി-
ലാടുന്ന ഗീതിമാതെന്നു തോന്നും ! 4

ജീവനോപായത്തിനായിപ്പുഴകളിൽ
ക്കേവഞ്ചിയൂന്നുന്ന കേവലന്മാർ
നിത്യമിപ്പാട്ടു, നനഞ്ഞൊരു നൂൽപോലെ
നിദ്രതൻ വക്ത്രത്തിലിട്ടിഴയ്ക്കെ,
രാവിന്റെ മൗനം പിളർത്തുമാനാദം പോയ്
ദ്യോവിൽ ചെന്നാഹ്ളാദസ്തബ്ധമാക്കും,
ചാരുവാം കിന്നരഗീതി ചെവിക്കൊണ്ടു
പോരുന്ന നക്ഷത്രപംക്തിയെയും ! 5

കമ്പിട്ടുനിന്നു കൃഷീശ്വരിതൻ തിരു-
മുമ്പിലായ് കാണിക്കവെയ്ക്കുംപോലെ
ഞാറുനടുന്ന നിരക്ഷരപ്പെണ്ണുങ്ങൾ
കൂറൊടിപ്പാട്ടുകൾ നീട്ടിപ്പാടി,
മാരിയെപ്പൂത്തുകലാക്കുന്നു! പാടത്തെ-
ച്ചേറിനെ കസ്തൂരിച്ചാറാക്കുന്നു ! 6

സംസ്കൃതഭാഷയോടുൾക്കൊണ്ടു സഖ്യമാ-
ർന്നുൽകൃഷ്ടകാര്യവിചാരമോടും
മേവുമിക്കാലമെങ്ങു?—ക്കളിക്കളത്തെങ്ങു?
ഭാവങ്ങളെത്രയും മാറിയല്ലോ.
ഇപ്പൊഴുതപ്പച്ചപ്പാട്ടുകളെന്നമ്മ
യ്ക്കുള്ളൊരുൾത്രപ ചേർപ്പീലല്ലീ?
ഗ്രാമ്യങ്ങളാകിലുമഗ്ഗ്യയ കാവ്യങ്ങൾ
കാമ്യങ്ങൾ നാഗരികാഗ്രിമക്കും !
നൂതന നൂതന സംസ്കാരമോരോന്നു
നാൾതോറുമുണ്ടായ്വരട്ടെ നാട്ടിൽ;
കോകില കാകളിക്കെള്ളുവാൻ വ്യത്യാസം?
ഏകമതാനന്ദമന്നുമിന്നും !! 7

—೦—

3

മലയവിലാസം

ഇരുണ്ടു നീണ്ടെന്തിതു ഹന്ത! നോക്കുവിൻ,
കരണ്ടിട്ടന്ത കരപത്രമെന്നപോൽ
ഇടയ്ക്കിടെപ്പൊന്തിന ദന്തപംക്തിയാ-
ലുടക്കി വാനാമൊരു ചെമ്പുപാളിയെ.

ജലേശ്വരൻ തന്നുടെ രാജധാനിയിൽ
ബലത്തിനായ് തീർത്തൊരു കോട്ടതാനിതോ?
അതിങ്കലിസ്സന്ധ്യയുമർക്കമൂർത്തിയാൽ
പതിച്ചിടുന്നോ പുതുതാഴികക്കുടം?

നിനച്ചിടുമ്പോൾ നിജനാട്ടിലെപ്പൊഴും
പൊഴിച്ചിടേണം മഴയെന്നൊരാശയാൽ
കരുത്തനാം ഭാർഗ്ഗവനന്നു ശേഖരി-
ച്ചെടുത്തു സൂക്ഷിച്ചൊരു മേഘമാലയോ?

അഹോ! മറന്നേൻ ബത! ദിഗ്ഭ്രമത്തിനാൽ
മഹാചലേന്ദ്രൻ മലയാദ്രി താനിവൻ;
കുലച്ചൊരേലക്കൊടിയിൽക്കളിച്ചിതാ
കുതൂഹലത്തോടണയുന്നു മാരുതൻ.

കുനിച്ചിടുന്നെന്തിനു നീ, കഥിക്കെടോ
ഗിരീന്ദ്ര! തെക്കോട്ടു തുടർന്നിടും മുടി?
കുമാരി ഗേഹത്തിലമർന്നു വാഴുമ-
ക്കുമാരിയെക്കുമ്പിടുവാൻ തുനിഞ്ഞതോ?

മനസ്സിലായ്പോയി ഭവന്മനോഗതം;
വയസ്യനാം വിന്ധ്യന്റെ വന്ന ദുർഘടം
സ്മരിച്ചുടൻ സിന്ധു നുകർന്ന മാമുനി-
പ്രധാനിതൻ ശിഷ്യകളോടിണങ്ങി നീ.

കുതിച്ചു പായും കടുവാക്കിടാങ്ങളും
മദിച്ചു മണ്ടും കളഭപ്രവീരരും
കളിച്ചു വാഴുന്നൊരു കാനനങ്ങളാ-
ലസഹ്യനാം നീ ബത! സഹ്യനാണുപോൽ!

തരംകിടച്ചാൽ പരഹിംസ ചെയ്യുമ-
ത്തരക്ഷുവിന്നും മറവന്നുമൊന്നുപോൽ
ഇടംവസിപ്പാൻ നെടുനീളെയങ്ങു നീ
കൊടുപ്പതയ്യോ ബത! കഷ്ടമെത്രയും.

അല്ലെങ്കിലായതിലുമില്ലൊരു ദോഷമോർത്താ-
ലത്യന്തമുന്നതതര സ്ഥിതിയുള്ളവക്ക്
തൻപാദമൂലമൊരുവൻ ശരണം ഗമിച്ചാൽ
കൈക്കൊണ്ടു കാത്തരുളിടേണ്ടതു കൃത്യമല്ലോ.

ബംബൊപുരംതൊട്ടിഹ കന്യയോള-
മമ്പോ! ഭവാൻ നീണ്ടുയരാതിരുന്നാൽ
മിണ്ടാതെ മൈസൂർക്കടുവായിതൊക്കെ-
പ്പണ്ടേ പെരും പ്രാതലിനാക്കിയേനേ!

കീഴിലൂഴിവഴിയെപ്പൊഴും പുഴക-
ളാഴിയോളമിഹ ചാണ്ടിയും
മേലിലങ്ങു മുകിൽമാലമുലമുഴ-
ലുമ്പൊഴൊക്കെ മഴ ചിന്തിയും

കാത്തുകൊണ്ടിവിടെ നീയൊരുത്തനില്ല
മാതിരിക്ക മരുവായ്കിലോ
കിട്ടുകില്ല ജലപാനമിക്ഷിതിയി-
ലഷ്ടിപോലുമഥ കഷ്ടിയാം.

ഗോവർദ്ധനാദ്രിയെയെടുത്തുപിടിച്ചു കൃഷ്ണൻ
ഗോഗോപരെ സ്സുഖമൊരേഴുദിനം തുണച്ചാൻ;
ഇന്നാട്ടിൽനാട്ടി മലയാദ്രിയെയന്നു രാമ-
നെന്നേയ്ക്കുമിങ്ങിടവിടാതെ തുണച്ചിടുന്നു.

—o—

മലയവിലാസം]   [ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

4

കവിയും കീർത്തിയും

I

അവനൊരു കാവ്യകൃത്തെത്രയോ കാലമാ-
യവളുടെ കടാക്ഷത്തിനാശിച്ചിരിപ്പവൻ;
അതന്തരവാസനാ വൈഭവം വാച്ചാലു-
മധനനൊരു പിൻതുണയ്ക്കാരുമില്ലാത്തവൻ,
അബലസമുദായാംഗമാകയാലെന്നാളു-
മുപകരണമന്യരാലാക്ഷിപ്തമാകുവോൻ;
പ്രഹതപഥ സഞ്ചാരശീലനല്ലായ്കയാ- .
ലഹിതരെയുമൊട്ടേറെയാർജ്ജിച്ചുവെച്ചവൻ.

II

വെളിയിലൊരു വെൺമാടമുണ്ടതാ! കാണുന്നു
നളിനമിഴിതൻഗൃഹം, നാനാഗുണോജ്ജ്വലം.
അവിടെയണയാനവൻ മുന്നോട്ടു കാൽവെയ്ക്കി-
ലവന്റെ ഗളത്തിലുണ്ടർദ്ധചന്ദ്രാഗമം.
പലരുമവിടെച്ചെന്നു പറവുന്നു നിത്യവും
പലവഴിയിലന്നിലയ്ക്കർഹരല്ലാത്തവർ.
അവരെയരികത്തണച്ചാദരിച്ചീടുവാൻ
കുവലയദലാക്ഷിക്കു കൂസലില്ലേതുമേ.
മുനിവോടവളെക്കണ്ടു ദൂരത്തു നിന്നവൻ
പ്രണയമധുശീകരം പ്രാർത്ഥിക്കുമക്ഷിയാൽ;
അവളവനെ നോക്കാതെ പോയിടും ഹന്ത! തൽ-
ക്കവനകല ഭൂതികാകർമ്മാനഭിജ്ഞയോ?

III

ഒരു തവണ തോന്നിയപ്പാവത്തി "നൊന്നുകിൽ-
ക്ഷരുടിയിവളല്ലെങ്കിലുന്മത്ത നിർണ്ണയം.
വകതിരിവു തെല്ലുമില്ലാത്തൊരിപ്പെണ്ണിൻെറ
മുഖകമലമോർത്തതും മോഹിച്ചതും മതി."
ഉടനവനതിന്നു മേലോർത്തുപോയ് പിന്നെയും;
"കുടിലഘന കുന്തളേ! കോപിച്ചിടായ്ക നീ.
ഭവതിയുടെയോമനക്കൺമുനക്കോണിലാ-
ണിവനുടെയവിച്ഛിന്നമായിട്ടും യൗവനം.
കനിവതിനു കാലമായില്ലയോ? ദേവി! നീ
കനലെരിയുമെൻമനം കാണുന്നതില്ലയോ?"

IV

സരസമൊരുനാളവൻ തൻമുന്നിലെത്തിനാ-
ളരുവയർകുലത്തിന്നലങ്കാരമാമവൾ.
സ്വപ്നമിയലുന്നൊരസ്സുന്ദരി കേൾക്കമാറു
കൃപയൊടു കിനാവിലിങ്ങീരുരച്ചീടിനാൾ;
"അയി സുഭഗ! പേർത്തുമങ്ങാശ്വസിച്ചാലു,മെൻ
ദയിതനവിടുന്നെന്നു തീർച്ചയായ്ച്ചൊൽവു ഞാൻ.
അഭിമതനസന്ദേഹമങ്ങെനിക്കെന്നാലു-
മഭിസരണയോഗ്യമാം വേള കാക്കുന്നു ഞാൻ.
അരികിലണയുമ്പൊഴെൻ ജ്ഞാരാം ലോകർക്ക്
പരിചിലവൾ തോന്നിടും പ്രാണാധിനാഥയായ്.
ക്ഷണമവരെ വിട്ടു ഞാൻ നീങ്ങിടും ദൂരെ,യ-
ത്യുന്നസമരിലെൻമനം തൃപ്തി കൈക്കൊള്ളുമോ?
മമ ഹൃദയ വല്ലഭന്മാരാം മഹാത്മാക്ക-
ളമരുമൊരു ദേശവും കാലവും ദുർല്ലഭം.
അവരിലൊരുവൻ ഭവാനെങ്കിലും തൽക്കാല-

മവധി ചെവൃത്തിപ്പനങ്കപാളിക്ക ഞാൻ.
ഇരവുവരണം; കലാനായകൻ തൻകരം
ധരയെയണിയിക്കണം ധൗതപട്ടാംബരം;
അനവരതമെന്നെയിട്ടീമട്ടലട്ടുന്ന
ജനവിതതി ദീർഘമാം നിദ്ര കൈക്കൊള്ളണം.;
ദശവദനരിക്കൂട്ടർ ചൂഴുന്ന സീത ഞാ-
നശരണയൊരല്പം സ്വതന്ത്രയായ്ത്തീരണം.;
അപ്പൊഴുതിലങ്ങേസ്സമീപത്തു ഞാനെത്തു-
മതനശരപീഡകൊണ്ടാകുലീഭൂതയായ്.

V

"തടിനിയുടെ വക്കത്തു കണ്ടുവോ നമ്മൾക്കു
തടവണവുമില്ലാത്ത സങ്കേതമന്ദിരം—
സവിധഭുവി ജാതരാം സവ്ക്ഷമന്തത്തി-
ലവിരതശമം നൽകുമാരാമതല്പജം—
കുഴിയുടെ നിരപ്പേറു കന്നിന്നുമേകുന്ന
നിയതിയുടെ കന്ദുക ക്രീഡാതൃണാങ്ഗണം-
അരികളെയിന്നങ്ങു ചേർത്തമ്മയാം ഭൂദേവി
പരിചിനൊട്ടൊറക്കുന്ന ഭവ്യ ശയ്യാഗൃഹം-
ഖലരുടെ ഹൃദന്തവും കാണി ദന്തരത്തെയ്ക്കു
മലരഹിതമാക്കും മഹർഷിവര്യാശ്രമം-
പിതൃവനം:-അതേ: ഭവാൻ പേടിപ്പതെന്തിന്നു?
മധുരിമയതിന്നുമേൽ മറെറങ്ങു മന്നിതിൽ?

VI

"പ്രിയതമ! ഭവാൻ കവാടപ്പമിയായ് ലോകേശ-
ദയിതയുടെ ചേവടിത്താർക്കൂപ്പി നിത്യവും
ഒരു പൊഴുതുമെന്നെയോർത്തുൽക്കണ്ഠ തേടാതെ-
യരിമയിൽ വസിക്കേണമാജീവനാവധി.

അതിനുപരി ഞാൻ കുറിച്ചുള്ളൊരസ്സങ്കേത-
സദനഭുവി സംവേശസൗഖ്യമാർന്നീടണം.
നിയതമൊരു നൂററാണ്ടു നീങ്ങവേ വന്നങ്ങു
ജയമുരളിസ്തുതി ഞാൻ ജാഗരം നല്കീടും.

അവിടെയൊരഭൗമമാം ഹീരസൗധം ചമ-
ച്ചവിതഥരസം നാം രമിച്ചീടുമപ്പുറം.
അതിനുടെയഭിഖ്യയാലാകല്പകാലമീ-
ക്ഷിതിയൊരു മനോഹര ക്ഷീരാബ്ധിയായിടും.

വരുമവിടെയങ്ങയെക്കൂപ്പിടാനിന്നുള്ളൊ-
രരികളുടെ മക്കളും മക്കറും തന്മക്കളും.
തവ തനുവിലിക്കൂട്ടർ വീഴ്ത്തുന്ന പൂഴികൊ-
ണ്ടവരുടെ നിലത്തെഴുത്തെന്നു സാധിക്കണം.

പരിചിനൊടു ഭാവിയിന്നങ്ങയിൽത്തങ്ങുന്ന
കരിമഷിയെയന്നു നൽ കസ്തൂരിയാക്കിടും.
ഒരു ശതകം-എന്തതിനൊന്നാർത്താൽപ്പരീമാണം?
ഒരു കണമതൊട്ടുമിക്കാലസ്രവന്തിയിൽ!

കരടപിക ഭേദമെന്തെന്നു കാണിക്കുമ-
സ്സുരഭി സമയത്തിന്റെ സുപ്രഭാതാഗമം.
അവശത മനസ്സിൽ വേണ്ടങ്ങേയ്ക്കൊരല്പവും
കവനശരദംബരത്തിങ്കലെത്തിങ്കളേ!"

VII

കവി മിഴിതുറക്കവേ കണ്മറഞ്ഞാൾ ഹന്ത !
സവിധഭുവി നിന്നൊരസ്സർവാംഗസുന്ദരി
എവിടെയവളെന്നവൻ തേടീല, തദ്വാക്യ-
മവിരളമകക്കാമ്പിനാനന്ദമേകവേ.

അനഘനവനപ്പുറം തൽക്കലാകാന്തതാൻ
പ്രണയിനി-യധീശിത്രി-യാ പാർത്ഥ-ദൈവതം.
അവളെയനുരഞ്ജനം ചെയ്യവേ ളുകിനാ-
നവമതിയണനപ്പോരിലല്പഹാസാങ്കുരം
കൊടിയ ചുടലക്കളം കോൾമയിർക്കൊള്ളിക്ക-
മുടലുടയൊരമ്മഹാനദ്ഭുത സാധ്വസൻ.

—o—

5

തങ്കത്തിന്റെ അമ്മ

"വരിക വാർതിങ്കളേ! താഴത്തു വരിക നീ
പെരികെത്തങ്കത്തിന്റെ നെറ്റിമേൽചുംബിച്ചാലും."

ശ്രീലമാംവസന്തത്തിൽ സന്ധ്യയായപ്പോൾ സ്വച്ഛ-
നീലമാം വാനംപുക്ക പൂർണ്ണചന്ദ്രനെനോക്കി,
ഓമനക്കിടാവിനെ മടിയിൽക്കിടത്തിക്കൊ-
ണ്ടോമനിച്ചമ്മയേവം കൊഞ്ചുന്നു മധുരമായ്.
ആരാമപുഷ്പ ഗന്ധമേറ്റിക്കൊണ്ടിരുട്ടത്തു
ചോരനെപ്പോലെയപ്പോൾ വരുന്നു മന്ദാനിലൻ.
തെരുവിന്നൊരുഭാഗം കുട്ടികളാഹ്ലാദിച്ചു
നിരുപദ്രവമായിച്ചിരിച്ചു കളിക്കുന്നു.
ഉറങ്ങാതൊരുകുയിൽ മാന്തോപ്പിൻ നിഴൽതന്നി-
ലിരുന്നു ലളിതമായ്പ്പാടുന്നു വിജനത്തിൽ.
താരങ്ങൾതിളങ്ങുന്ന വാനത്തെ നോക്കിത്തെല്ലു
ദൂരത്തായ്നിറംകൊണ്ട പീലികൾ പരത്തിയും
ചിലപ്പോൾ ചെന്തീപ്പൊരി ചിതറുന്നതായ്ത്തോന്നും-
നിലയ്ക്കു നിലത്തവയടിച്ചുമൊരു മയിൽ
കർണ്ണശൂലമാമൊരു കുഴലിൻ നാദത്തോടു
പൂർണ്ണസാദൃശ്യമുള്ള കേകയെ വളർത്തുന്നു.
അനന്തരംകൊച്ചമ്മ തൻ കുഞ്ഞിനെ മടിയിൽവെ-
ച്ചുന്നതവരാന്തയിലിരുന്നു കൊഞ്ചീടുന്നു.
"വരിക വാർതിങ്കളേ! താഴത്തു വരിക നീ,
പെരികെത്തങ്കത്തിന്റെ നെറ്റിമേൽചുംബിച്ചാലും."

ഒരിക്കൽച്ചന്ദ്രനേയും, മുടനേ തന്റെ കൈയി–
ലിരിക്കുംതത്തെയുമായവൾ നോക്കീടുന്നു.
ഹന്ത! ചന്ദ്രനീ വിളി കേൾക്കാത്തവണ്ണം തീരെ–
ശ്ശാന്തനായനങ്ങാതെ ചിരിച്ചു നിന്നീടുന്നു.
ചിരിയാലിളംപൈതലമ്മ ചൊന്നതു ചൊല്ലീ;
"വരികവാർതിങ്കളേ! താഴത്തു വരിക നീ!"
ആ നിലകണ്ടു താനേ മാതാവു ചിരിക്കുന്നു;
പൂനിലാവൊളിചിന്നും രാത്രിയും ചിരിക്കുന്നു;
പൈതലിൻ പിതാവായ ധന്യനാം കവി ഞാനും
പ്രീതനായ്മുഗ്ദ്ധമിതു കണ്ടിതാ ചിരിക്കുന്നു!

—o—

കാവ്യോപഹാരം] [കുറ്റിപ്പുറത്തു കേശവൻനായർ.

6

വിളംബരം

വേലനാളെ, ജഗത്തിനിന്നതാവ-
ലേളയെന്നു വിളംബരം ചെയ്യുക!
വിക്രമിയായ് വിലസുമൃതുകുല-
ചക്രവർത്തി വസന്തമെഴുന്നള്ളി;
ചിത്രവർണ്ണക്കൊടികളിളക്കിക്കൊ-
ണ്ടത്ര പാറിപ്പുളപ്പൂ പൂമ്പാററകൾ.

2

ഗാനം ചെയ്യിനപദാനമാവീര-
നാനന്ദത്തിൻെറ സാമ്രാജ്യമാകവേ
കൊള്ളചെയ്യല്ലീ വന്നിരിക്കുന്നത-
ങ്ങുള്ളതൊക്കെ യഥേച്ഛമരുളുവാൻ!
വേലനാളെ; ച്ചില നിമിഷങ്ങളാൽ
കാലത്തെ പിച്ചയാക്കിയയയ്ക്കുക!

3

'ലോകത്തിന്നിന്നൊഴിവു ദിവസമാ-
ണാകമാനം' പവമാനനിങ്ങനെ
സ്വാമിയാം വസന്തത്തിൻ വിളംബരം
ഭൂമിചുററി നടന്നറിയിക്കുന്നു.
ഈ മുതലിന്നവകാശമൊപ്പമാം;
നാമുണന്നതനുഭവിച്ചീടുക.

4

വീണക്കമ്പി മുറുക്കു, മുറുക്കു മൽ-
പ്രാണപ്രേയസി! പാടു മധുരമായ്;
ഗാനത്തിൻെറ ലഹരിയിലെന്നിലെ
ഞാനലിഞ്ഞലിഞ്ഞില്ലാതെ യാവട്ടെ!
ജീവിതത്തിൻെറ നുലിട്ടാലെത്താത്ത
ഭൂവിലേഷ്മതിൽ മുങ്ങി ഞാനെത്തട്ടെ !

5

ഹാ! നിയതിതന്നാജ്ഞയാൽ നിത്യയോ-
രാനില വിട്ടിളകാത്ത കുന്ദുകൾ
കോകില ഗളനാളത്തിലുച്ചത്തിൽ
കൂകിപ്പോകുന്നിതെന്തിനെന്നില്ലാതെ.
പാരതന്ത്ര്യത്തെയാനന്ദം സ്പർശിക്കെ-
പ്പാരമുണ്ടായൊരസ്വാസ്ഥ്യമായ് വരാം.

6

തുള്ളിടുന്ന വെളിച്ചം കുടിച്ചുല-
ത്തുള്ളിടുന്ന മദത്താൽ മലരുകൾ;
പുഞ്ചിരിതൂകിനില്ലും പകലിൻെറ
കുഞ്ചിതാളകമാകും നിഴലുകൾ
സഞ്ചലിപ്പിച്ചു സീൽകൃതി പൂണ്ടിതാ
സഞ്ചരിപ്പു വിലാസി മന്ദാനിലൻ.

7

മെച്ചത്തിൽ പല പൂ വച്ചുതുന്നിച്ച
പച്ചപ്പട്ടടയാടയണിഞ്ഞിതാ,

കോമളാംഗത്തിലാകെയകാരണം
കോൾമയിർ മുളപൂണ്ടു മദാകുലം
കാനനസ്ഥലി നിൽപ്പൂ വിഹംഗമ-
സ്വാനത്താലേ ചിരിച്ചു കിലുകിലെ.

8

ലോകചിത്തം സമാക്രമിച്ചീടുന്ന
ശോകയോദ്ധാക്കളായുധം വയ്ക്കട്ടെ
ജീവനേറ്റ മുറിവുണങ്ങീടട്ടെ !
കേവലമതിൻ പാട്ടുമേ കാണാതെ,
ഈ വസന്തത്തിലാരാനും ദുഃഖിച്ചാൽ
ദൈവകോപമവനിൽ പതിയുമേ !

— ം —

ഓടക്കുഴൽ] [ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

7

ആസ്സാം പണിക്കാർ

I

ജനിച്ച നാടുവിട്ടകലെയാസ്സാമിൽ
പ്പണിക്കുപോകുന്ന പരിഷകൾ ഞങ്ങൾ.
കുതിച്ചു തീവണ്ടി കിതച്ചുപായുന്നു
കുളുകാൽച്ചിന്തുകൾ കുതിക്കുന്നു മുമ്പേ.
തിരയടിക്കും താഴ്‌വരയും, പാടവും,
കുറിയ മാവുകൾ തൊടുത്ത പാതയും,
തിരക്കിട്ടും തെങ്ങുകവുങ്ങുകൾ പച്ച-
ക്കുടപ്പു വൃത്തുന്ന പുരയിടങ്ങളും,
പതഞ്ഞൊഴുകുന്ന നദങ്ങളും, ജന-
പദങ്ങളും, ഗൃഹശതങ്ങളുമെല്ലാം
കലങ്ങിയും ചുററിക്കറങ്ങിയും വഴി
വിലങ്ങിയും നിന്നാൽ കുലുങ്ങുമോ ഞങ്ങൾ?
കടന്നൊക്കെത്തട്ടിക്കളഞ്ഞുപായട്ടെ
കനത്ത തീവണ്ടി,യിരുമ്പിന്റെ സൃഷ്ടി!
വഴിയ്ക്കു ഗോപുരമടച്ചുനില്ക്കുന്ന
കിഴക്കൻ മാമല തുളച്ചുപായട്ടെ!

വലിയ തീവണ്ടി കയറിപ്പോകിലും
വയറിന്മേൽ മുണ്ടാട്ടിഴയുന്നോർ ഞങ്ങൾ.
കുടികളെങ്ങനെ വിലക്കും ഞങ്ങളെ?
ചുടുമിഴി നീരിലൊരൊററ വററുണ്ടോ?

തട്ടുക്കില്ലമ്പലം, തട്ടുക്കില്ലപള്ളി,
പടച്ചവനിപ്പോൾ പരദേശത്തിലാം!
വിളിച്ചതെന്തിന്നു പുരികൾ? അങ്ങു പ-
ള്ളിളിച്ചു മൃത്യുതാൻ പണിക്കിറങ്ങുന്നു.

കുരുന്നു നാൾതൊട്ടു വളർത്തി നമ്മൊരി-
പ്പിറന്ന നാടിനെപ്പിരിക വയ്യെന്നോ?
അറിയുമേ ഞങ്ങളറിയും, നീതിയും
നെറിയും കെട്ടൊരിപ്പിറന്ന നാടിനെ!

അതിഥികൾക്കെല്ലാമമരലോകമി-
ക്കിതവി; ഞങ്ങൾക്കു നരകദേശവും.
മദിപ്പിക്കും, കനിക്കിനാവുകൾ കാട്ടി-
ക്കൊതിപ്പിക്കും; പദകഷ കൊട്ടുകകില്ലിവൾ-

കുടവയറിനു കുളുത്ത ചോർ, പാട്ടു-
പെട്ടുന്ന വായകൾക്കഴുക്കതിക്കഞ്ഞി,
അട്ടുത്ത നാളൊരു കടന്നായിച്ചയും;

നടപ്പിതേവിധം നശിച്ചൊരീ നാട്ടിൽ.
അറിയുമേ ഞങ്ങളറിയും, നീതിയും
നെറിയും കെട്ടൊരിപ്പിറന്ന നാടിനെ!

മലയലകൾ തൻ തടവു ഭേദിച്ചീ-
മനോവ്യഥയെല്ലാം പുറത്തുപോകട്ടെ.
പുറത്തുതള്ളട്ടെ,യൊരുമ്പറിവീടി-
പ്പുകയാ,യീനാട്ടിൽ ശ്വസിച്ചയ ഞങ്ങൾ!

അവിടെയാസ്സൂര്യൻ വനങ്ങൾ കൃത്തിനു-
ള്ളലർ വനങ്ങളെ ല്ലറിയുന്നു ഞങ്ങൾ;
അവമതിയേയാതിയടിച്ചു മേലാള-
രടിമകൾപോലെ പണിയെടുപ്പിക്കാം;

വിപിനവല്ലികൾ ഫണമുയർത്തിട്ടു-
മപകടങ്ങളായ് പരിണമിച്ചിടാം.
വിരിഞ്ഞ മൃത്യുവിൻ പരാഗവുമേന്തി
വിരഞ്ഞുവന്നിടാം കൊതുകുകൾ ചുംബിപ്പാൻ-
കരൾച്ചുരട്ടുകൾ വലിച്ചുപൊട്ടിക്കാ-
മിരുട്ടിലുററവരുടെ നിനവുകൾ.
നിയതമെങ്കിലും കിടച്ചിട്ടുമല്ലോ
വിയർപ്പിനുകൂലി, വിശപ്പിനു ചോറും !
കൊതിച്ചോണം ഞങ്ങൾ കഴിയട്ടെ, പിന്നെ-
പ്പട്ടചോനല്ലെങ്കിൽ പെരുത്തോണമെല്ലാട്ടെ !

II

ജനിച്ച നാട്ടുവിട്ടകലെ യാസ്സാമിൽ
പണിക്കു പോയ്‌വരും പരിഷകൾ ഞങ്ങൾ.
കുതിച്ചു തീവണ്ടി കിതച്ചുപായുന്നു,
കുളുകാൽച്ചിത്തകൾ കുതിക്കുന്നു മുമ്പേ.
പലനാളായ് പിരിഞ്ഞിരുന്ന ഞങ്ങൾക്കീ
മലനാടെത്രമേൽ മധുരദർശനം !
തുരുതുരെ ക്കൊക്കു പറക്കും പാടങ്ങൾ,
തുടരണിമണികിലുങ്ങും മേട്ടുകൾ,
മുടിവിട്ടാട്ടും കവുങ്ങുതെങ്ങുകൾ-
ക്കിടയ്ക്കു പുഞ്ചിരി പൊഴിക്കും വീടുകൾ,
കരയ്ക്കുമാമ്പൂവാം നിരത്തുകൾ, നാട്ടിൻ
പുറത്തെസ്വപ്നം കണ്ടെഴും നഗരികൾ,
ഉടനടമനോടിയടുക്കട്ടെ ചുററും
നടനം ചെയ്യട്ടെ പഴയകൂട്ടുകാർ !

ഒരൊററത്തെങ്ങു കണ്ടിടത്തിലൊക്കെയും
സ്മരിച്ചു ഞങ്ങളിപ്പിറന്ന നാടിനെ;
വെളുത്തവസ്ത്രമൊന്നുടുത്തു കണ്ടിട-
ത്തലിവൊടോർത്തിതീയമലനാടിനെ

അറിയുമേ ഞങ്ങളറിയുമീ നാടു
നരകമാക്കിടും നരകീടങ്ങളെ.
പഹയന്മാരോടു പകരം വീട്ടട്ടെ
പകയിൽ നീറുന്ന വരുന്ന കാലങ്ങൾ !
ഇവിടെ ഞങ്ങൾക്കീപ്പഴയ മണ്ണിൽത്താ-
നിനിയും ജീവിതം പടുത്തുകിൽപ്പോരും.
ഉദരത്തിൻ പശികെടുത്താൻ പോയ് ഞങ്ങൾ,
ഹൃദയത്തിൻ വിശപ്പടക്കുവാൻ പോന്നു.
നിറഞ്ഞിരിപ്പിലും ദരിദ്രമീരാജ്യം,
നിറന്നിരിക്കിലും വികൃതമെങ്കിലും,
ഇവിടെ സ്നേഹിപ്പാ,നിവിടെയാശിപ്പാ-
നിവിടെ ദുഃഖിപ്പാൻ കഴിവതേ സുഖം !
പനിയിലും ഞങ്ങൾ പലരും നാട്ടിലെ-
പ്പരദൈവങ്ങൾക്കു കരുതി നേർച്ചകൾ.
അറിവുമൊക്കെയുമണച്ചുപുൽകുവാൻ
വിരികൈ നീട്ടുമീ വിവശ കേരളം.
മരിച്ചുപോയവരിവരെക്കാൾ മുമ്പേ
തിരിച്ചുവന്നിട്ടുണ്ടിവിടെ നിശ്ചയം!

ശരിക്കൊരാരവം മഴയിരമ്പംപോൽ
ശ്രവിപ്പീലേ നിങ്ങളകലത്തുനിന്നും?
അതീപ്പുകവണ്ടിവരും വിരാവമ-
ല്ലറിക ഞങ്ങൾ തൻ കുതൂഹലോൽഘോഷം.

ഇതാ തിരിച്ചെത്തി, യിതാ തിരിച്ചെത്തി,
കൃതാർത്ഥരാം ഞങ്ങൾ പുതുമഴപോലെ!
കുടിയിലെ പ്രേമക്കൊടികളേ, ഓമൽ-
ക്കുരുന്നുമെയ്കളേ, പഴയ തോഴരേ,
പണക്കിഴി ചൊട്ടിപ്പലതും ഞങ്ങളിൽ
പനിപ്പൊതികളായ് വരുന്നുവെങ്കിലും,
പുനസ്സമാഗമക്കുളുർമ താനിന്നൊ-
രനർഘ സമ്പത്തി, നമുക്കു സന്തുഷ്ടി!

—o—

കുന്നിക്കൊയ്ത്ത്] [വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ

8

വീരഭാഷണം

കല്പന കാത്തുംകൊണ്ടു
ഗദ്ഗദകണ്ഠത്തോടെ
തല്പത്തിന്നുപാന്തത്തിൽ
കൂപ്പുകൈയുമായ് നില്ക്കും,
പ്രാണനിൽ പ്രാണനാംപൊ-
ന്നുണ്ണിതൻ മുഖംനോക്കി
ക്ഷീണസത്വനാം ഹൈദ-
രാലിഖാനോതീടിനാൻ:—

"കേൾക്കുക മകനേ, ഞാൻ
നിങ്കലർപ്പിക്കും രാജ്യ-
ദ്രാഃക്കിൽ പൂർവ്വന്മാരിൽ
നിന്നു കിട്ടിയതല്ല.
കേവലമൊരു ഭടൻ,
നിർദ്ധനൻ, നിരാധാരൻ,
ജീവിതത്തെരുവി-
ലങ്ങിങ്ങായലഞ്ഞവൻ,
ഏതിനും സന്നദ്ധമാം
സാഹസികത്വത്തോടു
ചാതുര്യം ഘടിപ്പിച്ചു
നേടിയ സമ്പത്തേ
ആവിധം കിട്ടും രാഷ്ട്ര-
മെന്നൊന്നും നിലനില്ക്കാൻ

ഭാവിതൻ പരിണാമം
സമ്മതിക്കുകയില്ല.

എങ്കിലും സമാസന്ന-
മാണതിൻ വിപത്തെന്ന
ശങ്കയാലധീരമ-
ല്ലെൻ ചിത്തമല്പംപോലും
എന്തുകൊണ്ടെന്നോ? ചൊല്ലാം,
രാജ്യവാസികളെല്ലാം
സംതൃപ്തരത്രേ; ക്ലേശം
ലേശമില്ലവർക്കിപ്പോൾ.
നിൻ കുടുംബത്തിൽ ശത്രു-
വില്ലല്ലോ നിനക്കാരും
ചെങ്കോലിൻ മനോജ്ഞത
കണ്ടു കൈവശമാക്കാൻ-

"ശരിയിച്ചൊന്നതെല്ലാ-
മെങ്കിലും, മകനേ, നീ
നിരഹങ്കാരിയായി-
ജ്ജീവിപ്പാൻ മറക്കൊലാ-
ദൂരദൂരത്തായ് നിന്റെ
ദൃഷ്ടി നീ നീട്ടുകുഞ്ഞേ
ഭാരതം മുഗളന്മാ-
രാണ്ടിരുന്നില്ലേ മുന്നം?

ദില്ലിയിൽ-പുരഖ്യാത-
മാണിക്യമതല്ലിയിൽ-
സ്വർല്ലോക നാഥന്മാരെ-
പ്പോലവരുദ്ഭാസിച്ചു.

ആഗ്രഹം തോന്നീടാത്ത-
    താക്കുവാനവർ തീർത്താ-
ശാഗ്രയാം പറുദീസ
    ചുററിയൊന്നുലാത്തുവാൻ?
ഔറംഗസേബിൻ വാഴ്ച-
    യസ്തമിച്ചതിൻശേഷം
ന്യരന്യരായിത്തീർന്നാ-
    സ്സാമ്രാജ്യം തകർന്നുപോയ്.

“ഇന്ത്യതൻ കഥയെല്ലാം
    മാറിപ്പോയ്; ജനാവലി
സന്തതം വേർതിരിഞ്ഞു
    കലഹിക്കുന്നു തമ്മിൽ.
ഞങ്ങൾ തന്മാതാവേ, നീ
    വെൽക,യെന്നാനുമാത്രം
തിങ്ങിയ രാജ്യസ്നേഹ-
    മിന്നഹോ പഴമയായ്.
ച്ചൈത്തിലെത്തുന്നുണ്ടി-
    ങ്ങാക്രമിച്ചടക്കീടാൻ,
വഞ്ചിച്ചു കാര്യംനേടാൻ
    വെള്ളക്കാരനാരതം.
‘എന്തിനൈഹിക ചിന്ത?
    പാവനം പരലോകം......’
ഹിന്ദുലോകത്തിൻ മന്ത്ര-
    മെപ്പോഴുമിതുമാത്രം.
മുറുകിത്തുടങ്ങുന്നു
    ദാസ്യത്തിൻ കൊളുത്തുകൾ;
മുസൽമാൻ വർഗ്ഗത്തിനു
    കണ്ടുനില്ക്കുവാൻ മേലാ.

“പലതും പോയ്പ്പോകട്ടേ;
ശാന്തിതൻ പെട്ടിക്കുള്ളിൽ
പണയം വെച്ചീടേണ്ട
പണ്ടമോ പുരുഷത്വം?
ഇന്ത്യയെ പ്രത്യുദ്ധരി-
ച്ചേകരാഷ്ട്രമായ് കാണ്മാ-
നില്ലെനിക്കായുഷ്ക്കാല-
മെന്നു ഞാനറിയുന്നു.
ശങ്കിയാതീലക്ഷ്യത്തി-
ലെത്തുക മകനേ, നീ
നിൻകരവാളത്താലും
നീതിവൈഭവത്താലും.
ലക്ഷോപലക്ഷം പൌര-
രുള്ളോരീ മൈസൂർ മന്നം,
ശിക്ഷിത വീരാത്മാക്ക-
ളായിട്ടും യോധന്മാരും,
വെള്ളിയാൽ, കനകത്താൽ
പൂർണ്ണമാം ഭണ്ഡാരവും,
അള്ളാവിൻ കരുണയും
നിൻജയം ത്വരിപ്പിക്കും.”

—०—

മാനസപുത്രി] [വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്

9

ആ പഞ്ചിരി

"പരദേശത്തിൽ പ്പോയ
ശങ്കരൻ വന്നിട്ടുണ്ടു്;
പതിതൻ ശവംതൊട്ടും"
എന്നൊരാക്ഷേപം പൊന്തീ.

കല്പന നൽകീട്ടുണ്ടു
വൈദികാധികാരമ-
ക്കയ്യൂക്കിപ്പടിക്കക-
ത്തന്തണർ കടന്നില്ല !

മരിച്ചുകിടക്കുന്ന
മാതാവിന്നരികത്തോ
സ്മരിച്ചു വരുത്തിയ
മകനല്ലാതില്ലാരും.

കരയും ബന്ധുക്കളി-
ല്ലവിടെക്കൂടക്കൂടെ
പ്പെരിയാറിന്റെ പൊങ്ങും
ഗദ്ഗദംമാത്രം കേൽക്കാം.

കരക്കാർ വന്നിട്ടില്ല
വെട്ടിക്കൂട്ടുവാൻ, സ്വന്തം
കരത്താൽ മരം വെട്ടി-
ശ്ശങ്കരൻ ചിതകൂട്ടി.

മറെറാരാൾ കൂടാനില്ല:
മാതാവിൻ ശവം വെച്ചു-
കെട്ടിയ മുളങ്കോണി
വലിച്ചുതാനേ തന്നെ.

മാതൃദേഹത്തോടൊപ്പം
മൂഢമാം മാമൂലിന്റെ
മാനവും ചിതാഗ്നിയി-
ലദ്ദേഹം ഹോമംചെയ്തു.

പ്രതിഭാപ്രഭാവത്താൽ
പ്പാരെല്ലാം ജയിച്ചോരാ-
പ്രഥിതാദ്വൈതാചാര്യ-
നാദി ശങ്കരാചാര്യൻ

എരിയും ശ്മശാനത്തെ
നോക്കിനില്ക്കവേ, മെല്ലെ
വിരിഞ്ഞു സാകൂതമാം
പുഞ്ചിരിയൊന്നാച്ചുണ്ടിൽ.

കത്തിയ ശവമൊന്നും
നഷ്ടമായ്പ്പോകുന്നില്ല,
മൃത്യുവിൽപ്പദാർത്ഥത്തി-
നൊന്നിനുമില്ലാ നാശം.

മരണത്തിലും ജന്തു-
ജീവിതം: ജഗത്തതോ
പരമജ്യോതിസ്സിന്റെ
പാലലക്കടൽമാത്രം.

എരിയും ശ്മശാനത്തെ
നോക്കിനിന്നപ്പോളന്ന-
ഗ്ഗുരുവിൻ ചുണ്ടത്തുനി-
ന്നതിന്നു മുദ്ഗഹാസം,

കാലമെപ്പൊഴു മതി-
ക്കളയാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും
കാലടിയുടെ മണ്ണി-
ലിപ്പൊഴും ചിന്തിക്കാണാം.

—o—

മണ്ണും വിണ്ണും] [കെ. കെ. രാജാ

10

കാട്ടാറിന്റെ കരച്ചിൽ

കുലഗിരിയൊന്നിൻ കഴൽ ചുംബിക്കുന്ന
നലമെഴുമൊരു നളിനി തന്നുള്ളിൽ
ഒളിച്ചിരുന്നു ഞാനൊരായിരം കൊല്ലം
വെളിച്ചമെന്തെന്നുള്ളതറിഞ്ഞിടാതഹോ!

നവവർഷാശ്ലേഷപുളകിതയാമാ-
നളിനി തന്നുള്ളം തുളുമ്പിയ നാളിൽ
കുതിച്ചു ഞാനുഴിപ്പരപ്പിലേക്കെന്നാൽ
പതിച്ചിതു കഷ്ടം ശിലാതലം തന്നിൽ!

എടുത്തവിടെനിന്നവളെ, യൗവന-
പ്പുടപ്പൊരമ്മപോൽ പുണർന്നു ലാളിച്ചാൾ;
പരിചിൽ ശാന്തത പരിലസിക്കുമെൻ
പരിസരമെല്ലാം പരമ സുന്ദരം;

കളിയാടീടുവാൻ കുളിരിളം തെന്നൽ,
പുളകം പൂശുവാൻ പുതു കുസുമങ്ങൾ,
കുണുങ്ങിയോട്ടുവാൻ തുണതലപ്പര-
പ്പിണങ്ങിയെന്നിലന്നഖിലഭാഗ്യവും!

പഠിക്കുവാനായിപ്പല പത്രങ്ങളും
വിടുർത്തി നിന്നിതാ വിപിന ലക്ഷ്മിയാൾ
മദീയഭാഗ്യത്തിൽ മനം മയങ്ങി ഞാൻ
മദാലസയായിച്ചരിച്ചിതിക്കാലം;

തടത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ചെടിനിരയെന്നി-
ച്ചിടയ്ക്കു സുസ്മിതം പൊഴിച്ചു പൂക്കളാൽ;
തുളുമ്പിയാനന്ദമകക്കുരുന്നിൽ, ഞാൻ
പളുങ്കു മാല്യങ്ങളവയിലർപ്പിച്ചു.

കിളിനിരകൾ തൻ കളകളസ്വനം
കുളിരിയററിയെന്നകത്തളിരിങ്കൽ;
പകരം ഞാൻ വീണാക്വണിതം മേല്ക്കുമേൽ
പകർന്നിതന്നാളപ്പതംഗപാളിയിൽ.

തടില്ലതപോലെ തരളമേനിയിൽ
തടം തല്ലിത്തകർത്തൊലിച്ച നാളുകൾ-
മദീയ ജീവിത പ്രഭാത വേളകൾ-
മറഞ്ഞുപോ,യിനി വരില്ലൊരിക്കലും !!

x x x x

പുറത്തു നോക്കി ഞാൻ പുതിയ നീഹാര-
പ്പുതപ്പു നീക്കിയന്നൊരു പുലരിയിൽ
വരണ്ട പാരിടം, ഇരുണ്ട വിണ്ടലം
വരേണ്ടതെന്തിതിൽപ്പരം ദുരിതങ്ങൾ !!

ചുരുക്കിയോതിടാ,മവിടുന്നെൻ ഗതി
തിരിച്ചു വിട്ടതാ നിയതി തൻ കരം.
പ്രഭാവധോരണിക്കഭാവമററതാം
പ്രദേശമിപ്പോളെൻ പ്രവാഹപദ്ധതി.

കരുണ തൻ ദിവ്യ കണികകളെന്നിൽ
നിരന്തരം വന്നു പതിക്കുന്നുണ്ടിപ്പോൾ;
ഒരല്ലലില്ലെനിക്കിവിടെയെങ്കിലും
വരുന്നതില്ല മേ സമാധാനം തെല്ലും!

ചെറുക്കണൊൻഗതി ചിറയാലേ ചിലർ
മറുത്തുപോകുവാനശക്തയാണു ഞാൻ;
മലയ്ക്കുമാഴിക്കുമിടയിൽപ്പെട്ടിപ്പോൾ
മലയ്ക്കുയാണെങ്കിൽ, മലിനയല്ലേളും;
തിരിച്ചു ദിക്കിലേയ്ക്കിനിയൊരിക്കലും
തിരിച്ചുപോകുവാനൊരുങ്ങുകില്ല ഞാൻ.

x x x x

എനിക്കുമുണ്ടേതോ ചിലതെല്ലാമൂഴി-
പ്പരപ്പിനോടൊന്നു പറഞ്ഞു പോകുവാൻ.
വരുന്ന വർഷത്തിൻ സമാഗമത്തിലെൻ
ചിറതകരുകിൽ കൃതാർത്ഥയായി ഞാൻ....!!

—o—

തുഷാരഹാരം] [ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള

11

ചൊവ്വര ടി. ബി._യിൽ

അന്തിക്കിപ്പുഴക്കരെ-
ഏകാകനായിരിപ്പൂ ഞാൻ
ചിന്തകൾ ചുള്ളു ചുളെ-
ക്കുത്തുന്ന ചിത്തത്തോട്ടം.

ശൂന്യമീ വേനല്ക്കാല-
വിശ്രമഗൃഹം, മുന്നം-
മുന്നതപ്രഭാവനായ്
പ്പേർപൊങ്ങും ദിവാനൊരാൾ

തന്നുടെ വിലാസവാ-
സത്തിനായ് നിർമ്മിച്ചതാ-
ണിന്നതിൻ പൂന്തോട്ടത്തിൽ-
പാന്ഥൻ ഞാനിരിക്കുന്നു.

ഇത്തോപ്പിന്നിളമതിൽ-
ച്ചുവട്ടിൽ പ്പാടിപ്പാടി-
യുൾത്തൃപ്തിയിന്നോളവും
പെരിയാറടഞ്ഞീല.

അകലത്തൊരു മഹാ-
പുരിതൻ ഞരമ്പുകൾ-
ക്കകമേ നീരോട്ടവാ-
നൽബ്ബല മുഗ്രതരം

ഇവിടെപ്പിടയ്ക്കുന്നി-
തിരുമ്പിൻ ഹൃൽക്കോശങ്ങൾ;
അവരയാടൊന്നിച്ചെൻറ
യുള്ളവും തുടിക്കുന്നു !

വിങ്ങുന്ന വേനൽസ്സന്ധ്യ;-
യുഷ്ണമേഘൌഘം തിങ്ങി-
പ്പൊങ്ങുന്നു ചുരുണ്ടിരു-
ണ്ടന്തരീക്ഷത്തിൻ മുക്കിൽ.

കല്പനാതീതങ്ങളാം
വർണ്ണങ്ങൾ വാനും നീരും
കൈക്കൊൾവൂ; മാറാലപോ-
ലിരുൾ തുള്ളുന്നു കാററിൽ.

ഈ വർണ്ണസങ്കീർണ്ണത-
യ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നൊരു കളി-
പ്പൂവഞ്ചിയിഴഞ്ഞിഴ-
ഞ്ഞെത്തുന്നു കൺവെട്ടത്തിൽ.

അന്തരീക്ഷവുമാവും
ശബളപ്രഭാമയ-
മാന്ത്രിക യവനിക
നിവർത്തിപ്പിടിച്ചതിൽ

സുന്ദരസ്ഫുട നിഴൽ-
ച്ചിത്രമായുരുത്തിരി-
ച്ചുന്നമിക്കുന്നു രണ്ടു
തരുണീ ശരീരങ്ങൾ.

അറിയാം, ജലയക്ഷി-
മാരല്ല; വേനൽപ്പാപ്പി-
നാണഞ്ഞൊരഭിജാത-
സമ്പന്നമാന്യ സ്ത്രീകൾ.

നിശ്ചലമെഴുന്നേററു
നില്ക്കയാണൊരുത്തി; നീർ-
ക്കൊച്ചുകാററവളുടെ
ദാവണിയിളക്കുന്നു.

കങ്കണം കിലുങ്ങുന്നു-
ണ്ടെന്നോർത്തൻ, മറേറവളോ
കൊമ്പത്തു കേറിക്കുറം-
നയ്മ്പുമായിരിക്കുന്നു.

ജീവിത നീലാഗാധ-
ക്കയത്തിന്മീതേ ഭോഗ-
ശ്രീവിലാസാലസ്യത്തി-
ലൊഴുകും വൈഫല്യങ്ങൾ!

ഇരുളിന്നേറി കനം;
വർണ്ണങ്ങൾ മങ്ങി; തോണി-
യറിയില്ലിഴഞ്ഞെത്തു
കടവിൽപ്പോയ്പ്പററിയോ?

അന്തരീക്ഷത്തിൻ വക്കിൽ
ക്കറുത്തും വെറുപ്പിച്ചും
പൊന്തിനില്ക്കുന്നു വന്ധ്യ-
മൃഷ്മളം ഗ്രീഷ്മാംബുദം.

ഉഗ്രമാമേതോ വിഷം
തീണ്ടിയിട്ടാവാം, നദീ
വിഗ്രഹം നീലിച്ചുപോയ്,
തെളിനീർ കരിഞ്ഞുപോയ്.

അവഗാഢമാമൊരു
നോവിനാലെൻ ചേതന-
യവരുദ്ധമായ്; ജീവ-
വാസന മുറിഞ്ഞുപോയ്.

അരികെപ്പിടഞ്ഞോതി-
യിരുമ്പിൻ ഏൽകോശങ്ങൾ;
"അഫലം നിരാലംബ-
നിർല്ലേപം നിൻ ജീവിതം".

പാമ്പുപോലിച്ചിന്തയോ
പുളഞ്ഞു നിറം മങ്ങ-
മംബുദത്തിന്മേൽ; തീരെ
യിരുണ്ടു വാനിൻവട്ടം.

—o—

കൊച്ചുതൊമ്മൻ] [എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ

12

താജ്മഹൽ

കണ്ണുനീരിൽക്കഴുകിവെച്ചുള്ള
മുന്നിലെക്കാന്തികന്ദളം,
വെണ്ണിലാവിലൊഴുകിവന്നൊരു
വിണ്ണിലെക്കന്ദകുഡ്മളം !
അല്ല, ലോകസുഷമയിങ്ങൊരു
തുള്ളിയായ്ത്തൂങ്ങി നില്പതോ ?

സ്വച്ഛരാഗത്തിന്നിക്കിരീടത്തെ-
ക്കാഴ്ചവെച്ചുപോൽ ഷാജഹാൻ.
ഇന്ധരാതലം ചൂടിനില്പുമീ
മുഗ്ദ്ധമന്ദിരമൌക്തികം
ചക്രവർത്തിതൻ ജീവിതരാവിൻ
ശുക്രനക്ഷത്രമാണുപോൽ.

കൌമുദിയിൽ ഘനീഭവിച്ചൊരു
കോമളപ്രേമസ്വപ്നമേ!
കല്ലുകൊണ്ടു കടഞ്ഞെടുത്തൊരു
കല്യരാഗ കവനമേ!
വെൽക, നീലയമുന തൻകര
പുൽകിടും കലാപൂർണ്ണിമേ !

നൽപ്പൂനിലാവെണ്ണയിൽക്കത്തു-
മത്ഭുത പ്രേമദീപികേ !
രാഗവീപ്പിലുയർന്നു വന്നൊരു
രാജതോജ്ജ്വലവീചികേ !

സ്വര്യമാണസുരമ്യമായൊരു
നവ്യശില്പരഹസ്യമേ !
ഹാര്യമല്ലാത്ത ഭാരതീയമാ-
മാര്യഹീരമേ! വെൽക നീ.

—०—

13

ശിശു

പുഞ്ചിരിക്കുളിരൊളി-
ചിന്നിയുല്ലസിക്കുന്ന
പിഞ്ചു പൈതലേ! നിന്റെ
സുപ്രസന്നാസ്യത്തിങ്കൽ

എന്തൊരത്ഭുതാവഹ-
രീതിയിൽ സ്ഫുരിയ്ക്കുന്നു
കാന്തിയും പ്രശാന്തിയും
തൃപ്തിയുമാനന്ദവും

ഉന്നിദ്ര താരത്തിലോ
പൂവിലോ രത്നത്തിലോ
നിന്നിലുജ്ജ്വലിയ്ക്കുന്ന
തേജസ്സു കാണുന്നീല.

ഏതു പൊൻ കരുവിനാൽ
വിശ്വശില്പീന്ദ്രൻ തീർത്തു
ശ്രീ തുളുമ്പി മിന്നുന്ന
ദിവ്യമാം നിൻ വിഗ്രഹം !

മോഹനാകൃതി പൂണ്ടോ-
രീലോകമഖിലവും
സ്നേഹപൂർണ്ണമായത്രേ
കാണുന്നു നിൻ കണ്ണുകൾ.

പാവയും വെൺപൂഴിയും
പൂവുമെന്നല്ലാ, ചര-
സ്ഥാവരങ്ങളെല്ലാം നി-
ന്നാത്മ സോദരരല്ലോ.

ആഹന്ത! നിൻ ചേതസ്സിൻ
സംശുദ്ധി മനുഷ്യർ ത-
ന്നാഹരേവാതുക ഏത്തിൽ
തെല്ലൊന്നു പകർന്നങ്കിൽ!

—o—

വെള്ളിനക്ഷത്രം] [എം. പി. അപ്പൻ.

14

ദത്തപുത്രി

നിർന്നിമേഷനായ് നോക്കി-
യെന്നോടദ്ദേഹം ചൊന്നാൻ:
"ഇന്നുതൊട്ടു നീയെന്റെ-
യോമന മകളത്രേ".
പാലാഴിത്തിരപോലെ
ചുളിവീണതാം ചാദി-
ച്ചേലത്തുവിരിപ്പിട്ട
മെത്തമേൽജ്ജാതോത്സാഹം,
ഒരുകാൽമടക്കിക്കൊ-
ണ്ടൊരുകാൽ നിവർത്തിക്കൊ-
ണ്ടൊരു കൈ ചക്ക്യൂപ്പി-
ച്ചൊരു കൈ നീർന്നുമലർന്നി,
ശാന്തസുസ്മിതം പൂണ്ട-
മധുരം വിടർത്തല്ലാൽ-
ഭ്രാന്തമെൻഭാവം കണ്ടി-
ട്ടാശ്വസിപ്പിച്ചും കൊണ്ടേ
നിർന്നിമേഷനായ് നോക്കി-
യെന്നോടദ്ദേഹം ചൊന്നാൻ:
"ഇന്നുതൊട്ടു നീയെന്റെ-
യോമനമകളത്രേ".

ശുദ്ധിതൻ പത്തായത്തി-
ന്നുദരം വീക്കാനാർ തൻ
ഉഷ്ണാസ്ഥി ജലമായി-
ക്കണ്ടത്തിൽപ്പുതയണം,

അക്കൊട്ടമശ്ശൂല്യാതൻ
വയററിൽപ്പിറന്ത ഞാ-
നജ്ഞതാ സഖിയായി
നിസ്സ്വതാ നികേതത്തിൽ.

പാടീല താരാട്ടാരും,
വീഴുവാൻ നേരം പാത്ത്ത
പാട്ട നില്ലും കീറോല-
മേൽക്കൂരക്കൂടല്ലാതെ.

മുകർന്നീലെൻ ചുണ്ടാരും,
തകരവിളക്കിൻെറ
പുകയെക്കളിയാക്കും
നിഴൽമാലയല്ലാതെ.

അനങ്ങാൻപാടില്ലാതെ-
യകന്നു മുതിർന്ത ഞാൻ
ജനിച്ച കുററത്തിൻെറ
ശിക്ഷയേല്പതുപോലെ.

"ഗാന്ധിജി വന്നിട്ട"ണ്ടീ
യൗഷധം പ്രസരിച്ചു
ഗ്രാമത്തിൻ ഞരമ്പിലോ-
രോന്നിലുമുത്തേജകം.

"ആരിതെന്നല്ലൊ തൻ
തലപൊക്കി നിന്നാടീ
പാരിച്ച സന്ദേഹത്തിൻ
കുഴലൂത്തിനോടൊപ്പം.

പലരെപ്പോലേ ഞാനും
ചെന്നെത്തീ തൽ പാർശ്വത്തിൽ,
പലരേപ്പോലേ ഞാനും
കണ്ടീതാ വയസ്സനെ.

രണ്ടുപല്ലടർന്നോരു
    തൊണ്ണുകണ്ടീടും മട്ടിൽ
ച്ചുണ്ടിളിച്ചുത്ഥം വെച്ചൊ-
    രുൽസ്മിതം തൂകീ ശാന്തൻ.

അറിവാകയും ചെയ്തു,
    തമ്പുരാന്മാർക്കും വയ്യും
ചിരിച്ചീടുവാനെന്നാ-
    താദ്യമായെനിക്കന്നാൾ.

ആശ്രമത്തിലേയ്ക്കന്നൊ
    ക്ഷണിച്ചാനന്നാപ്പുഷ്ടി-
താർഷസൌഭാഗ്യം, പൂർണ്ണ-
    പൂർവ്വതേജസപുഞ്ജം.

സമയത്തവിടെച്ചെ-
    ന്നങ്ങിനെ നിലവായ് ഞാ-
നമലമെന്നൾത്തട്ടി
    ലുദ്വേഗപ്പുളപ്പോടെ.

നിർന്നിമേഷനായ് നോക്കി-
    യെന്നോടദ്ദേഹം ചൊന്നാൻ:
"ഇന്നുതൊട്ടു നീയെൻറ-
    യോമനമകളത്രേ".

—o—

15

വൈക്കം കായലിൽ

കരിമാനമൊന്നു മുഖം കറുപ്പിക്കുകിൽ
കലിതുള്ളുമൊരു കായലിന്നരികിൽ
ഒരു കുടിലുണ്ടായിരുന്നു പണ്ടൊന്നര-
ങ്ങിരുളിന്റെ നിറമുള്ള ജീവികളും.

ഒരു പകലന്തി പടിഞ്ഞാറെരിഞ്ഞെരി-
ഞ്ഞിരുളും പുകയും പരത്തിയപ്പോൾ,
അലറുമാക്കായലിൻ തീരത്തു വന്നു ര-
ണ്ടെരിയുന്ന കണ്ണുകൾ നിന്നിരുന്നു.
ഇരവിൽ മുഴുവനുമാനയനങ്ങളാ-
ക്കരയിലലഞ്ഞു തിരഞ്ഞിരുന്നു.

അകലത്തിൽക്കായലിന്നലകൾ മുറിച്ചുകൊ-
ണ്ടവളുടെ മുക്കവൻ പോയിരുന്നു.
ഒരു ചെറുതോണിയും വലയുമായ് ദൂരെയാ-
ത്തിരകൾ മറിയും ജലപ്പരപ്പിൽ
ഇരുനാഴിക്കഞ്ഞിക്കു വകനേടാനങ്ങനെ
ഇരുനാളുമുമ്പയാൾ പോയപോക്കിൽ,
അലറുന്ന കായലിന്നലമാലയക്ഷിമാർ
അവളുടെ കാന്തന്റെ തോണി മുക്കി.

തലപൊക്കുമോളങ്ങൾ പങ്കായക്കോലിന്റെ
തലകൊണ്ടടിക്കുമടികളേല്ക്കെ,
ഉരുളുന്ന പിടയുന്ന കായലിലാവല-
ച്ചുരുളുമായ് തോണിയിലെത്തുവോനെ-
പതിവായി വന്നെത്തി മീൻകൊട്ട താഴ്ത്തുമ്പോൾ
പകരമായുമ്മകൾ വാങ്ങുവോനെ
അവളന്നു കണ്ടില്ല; വേദന തിന്നുതി-
ന്നവളുടെ ചിന്തകൾ നൊന്തുവിങ്ങി.

കരയിലൊരന്തിയിൽ നാലഞ്ചുനാൾ കഴി-
ഞ്ഞൊരു വീർത്ത നീലശ്ശവമടുത്തു.
അവളതു കാണുവാൻ പോയില്ല, മീൻക-
ളതുകാന്തുകൊത്തിപ്പറിച്ചിരുന്നു.

അകലത്തിലെങ്ങാനമന്തിമയങ്ങിയാ-
ലവൾനിന്നു ഞെട്ടിപ്പകച്ചുപോകും.
അലകളിളകിയാൽ, കാറ്റൊന്നു വീശിയാൽ
അവൾ വിറച്ചോടിയകത്തുകേറും.

അവളുടെ കാന്തനെക്കൊന്നതക്കായലി-
നലകളും സന്ധ്യയും കാറ്റുമല്ലേ?
പിടയുന്ന വേദന, ജീവനിൽ, പ്രാണനിൽ
പടരുന്ന നീറ്റലിൽ വെന്തുനീറി,
കുടിലിന്റെ തിണ്ണയിൽ വീണുപോയപ്പുറ-
ത്തിടിയും മഴയും തണുത്ത കാറ്റും!
കുടിലിന്റെ ചുറ്റിലും നില്ക്കുന്നു മുക്കുവ-
ക്കുടിലുകളിലുള്ള മനുഷ്യസംഘം.

അവളിൽനിന്നന്നേരമന്തരീക്ഷത്തിലെ-
ങ്ങൂറിയാതെ പൊന്തിരണ്ടീരടികൾ:

"വൈക്കം കായലിലോളം തല്ലുമ്പോ
ളോർക്കും ഞാനെന്റെ മാരനെ;
കാററു വന്നെന്റെ കതകിൽ തള്ളുമ്പോൾ
ഓർക്കും ഞാനെന്റെ മാരനെ!"

—o—

മുളങ്കാട്ട്] [വയലാർ രാമവർമ്മ

16

അനുജത്തി

എരിയും പകലിൻെറ
തീക്കനൽച്ചട്ടികളുള്ളി-
ലുരുകും മുകിലിൻെറ
പൊൻതകിടുകളാലേ
ൊവിനു നക്ഷത്രപ്പൊൻ-
മുത്തുമാലകൾ തീക്ഷ-
മാവിട്ടരമാം ചക്ര-
വാളത്തെച്ചുററിക്കാട്ടും
നടപ്പാതയിലേയ്ക്കു
ഞാനിറങ്ങവേ, വീട്ടിൻ
പടിവാതിലിൽ നിന്ന-
മമ്മിണി വിളിച്ചോതി:
"പട്ടുപാവാടേം മരേലും
മറന്നേയ്ക്കല്ലേ !" വീണ
മീട്ടുന്ന മധുരമാം
ശൈശവ പ്രതീക്ഷകൾ.

തിരിഞ്ഞുനോക്കിച്ചിരി
ചൂകി ഞാൻ നടന്നുപോയ് ;
എരിഞ്ഞടങ്ങീ ദൂരെ-
പ്പകലിൻ വെളിച്ചങ്ങൾ.

നീലിച്ചനിഴൽ വിരി-
പ്പണിഞ്ഞു നിശാഗമ-
വേളയിലെൻ നാട്ടിലെ-
പ്പഞ്ചാര മണൽപ്പാത.
ആ വിളിയുടെ തിര-
ക്കോളിളക്കമെന്നുള്ളി-
ലാവഴി നടന്നോറെ-
പ്പോന്നിട്ടുമടങ്ങീല.
എന്തിനോ തിരിഞ്ഞൊന്നു
നോക്കിപ്പോയ് ഞാനെൻ വീട്ടി-
ന്നുമ്മറത്തെയാനില-
വിളക്കിൻ തിരിവെട്ടം
അകലെയകലെയായ്
ത്തുടിക്കും പ്രതീക്ഷ ത-
ന്നാരിയ തെളിനാളം
പോലതാ തിളങ്ങുന്നു.

ഓളങ്ങൾ താളം വെയ്ക്കു-
മക്കായൽപ്പരപ്പിലൂ-
ടാലോലമുലഞ്ഞുല-
ഞ്ഞങ്ങനെ നീങ്ങും ബോട്ടിൽ,
തണുപ്പൻ കാററിൽത്തടി
വിറയ്ക്കെ,ക്കുനിക്കൂടി-
യിരിപ്പൂ ഞാനെൻ തപ്ത-
ചിന്തയാമുൾച്ചൂട്ടമായ്.

ദൂരെയതെങ്ങിൻകൂട്ടം
    തിങ്ങിനിൽക്കുമെൻ നാട്ടിൻ
തീരരേഖയോ തീരെ
    നേർത്തു നേർത്താ മാഞ്ഞു.
അമ്പിളിക്കല മേഘ-
    വാതിലിനിടയ്ക്കൂടെ-
നമ്മിണ്ണിയെപ്പോൾ കള്ള-
    ച്ചിരിയൊന്നൊറിയുന്നു.
"പട്ടുപാവാടേം മാലേം"-
    അക്കിളിക്കുഞ്ഞിൻ നേർത്ത
ശബ്ദമെൻ കരളിലെ-
    ക്കിളിയെപ്പിടപ്പിച്ചു.
'ഇന്നലെ'യുടെ ചിത്ര-
    പുസ്തകത്തിലെപ്പുറ-
മൊന്നൊന്നായ് നിവർത്തിയെ-
    ന്നോർമ്മകൾ വിരൽ ചൂണ്ടി.
താരമാറാകും തറ-
    വാട്ടിനെ നെടുനാളായ്
താങ്ങി നിർത്തുമപ്പടു-
    വൃദ്ധനാം തൂണിൽച്ചാരി,
എങ്ങനെ പരീക്ഷയ്ക്കു
    ഫീസ്സടയ്ക്കുവാനെന്ന
ചിന്തതൻ കനൽക്കാത്തിൽ
    നീറി ഞാനെരിക്കവേ,
അപ്പുറത്തനുജത്തി-
    യെന്തിനോ പിണങ്ങുന്നി-
'തപ്പുവണ്ണേ"നെച്ചൊല്ലി-
    യാശ്വസിപ്പിക്കുന്നമ്മ.

പിന്നെയും പിണക്കമൊ-
ണമ്മിണി; യിണക്കവും
കിന്നാരങ്ങളുമോതി
മാറാതെ നില്പുണ്ടമ്മ.

കൺകോണിലൂറം തൂവെൺ-
മുത്തുപോൽ മിന്നുന്നൊരു
സ്വർണ്ണമാലയുമായി-
ട്ടൊട്ടുവിലവാം വന്നു.

നൊമ്പരം തുളുമ്പീലേ-
യമ്മിണി! നിൻ കൈവിരൽ-
ത്തുമ്പിലും, നീയാമാല
ചെട്ടന്നു നീട്ടീടവേ?

ഫീസ്സിനാണെൻ പൊന്നനു-
ജത്തി! നിൻ പണ്ടം വിററു
കാശു മാറിപ്പോയ്, ഞാനീ
ബിരുദം വാങ്ങിപ്പോയി!

തപ്തചിന്തകളുടെ
തീക്കനൽച്ചൂളത്തിൽക്കണ്ണീർ-
മുത്തുകൾ നിനക്കായ് ഞാൻ
വാർത്തെടുക്കുന്നു; പക്ഷേ,

കോക്ക്വാനാവുന്നീലെ-
ന്നോമനേ! യിഴപൊട്ടി-
നൊക്കെയുമടർന്നട-
ന്നെന്മനമിൽച്ചിതറുന്നു.

പട്ടണം, വെളിച്ചത്തിൻ
കര, നേർക്കടുക്കവേ
ബോട്ടിലെ മണിച്ചര-
ടുണർത്തീ നാദം “ണിങ്ങ് ണിങ്ങ്.”
ഇരവിൻ നടുവിലി-
പ്പാതയിലിറങ്ങി ഞാൻ;
വിളറിച്ചിരിക്കുന്നു
തെരുവു വിളക്കുകൾ
എൻ നിഴൽച്ചിത്രം നീട്ടി-
ക്കുറുക്കി, വീണ്ടും നീട്ടി,
മുന്നിലുമെൻ പിന്നിലും
വരച്ചും മാച്ചും നിൽപൂ.

“എത്രയും പ്രിയപ്പെട്ടൊ-
രപ്പുവണ്ണന്”വേണ്ടി-
യെത്ര കത്തുകളെന്റെ-
യമ്മിണിയെഴുതിപ്പോയ്!”
ചെലുററതല്ലാ നാലാം-
ക്ലാസ്സുകാരിതൻ കാക്ക-
വാലനാം കൈയക്ഷരം;
തെളിവില്ലമാത്താളിൽ
ആശകളരിയ പൊൻ-
നൂലിഴകളാൽ നെയ്ത
പോരല ചിത്രാങ്കിത-
ഭംഗിയല്ലി ഞാൻ കാൺമൂ?

"സുഖമോ? വല്ലോംജോലി
കിട്ടിയോ? വരാത്തതെ-
ന്തിനിയുമണ്ണൻ?" കാണാ-
നമ്മിണി കൊതിക്കുന്നു;
"പട്ടുപാവാടേം മാലേം
കൊണ്ടുപോരണേ......"വീണ
മീട്ടുന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും
ശൈശവപ്രതീക്ഷകൾ.

വേദന പകരുമാ
വീണതൻ മൃദുനാദ-
മാധുരിയുൾച്ചേർന്നതാ-
ണിന്നുമെൻ ഹൃൽസ്പന്ദങ്ങൾ.
വെയ്ലല പാകും പകൽ
തോറും വെണ്ണിലാവിൻെറ
നെയ്യലാമ്പൽപ്പൂ നീളെ
വിരിയും നിശതോറും

ഞാനുമെൻ നിഴലുമൊ-
ത്തലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു പോ-
മീനഗരത്തിൻ നീണ്ട
പാതകൾക്കിരുപാടും
കളിക്കോപ്പുകൾക്കല്ല,
മുലപ്പാലിനായ്, കഞ്ഞി-
ത്തെളിക്കായ്, കുഞ്ഞമ്മിണി-
മാരെത്ര കരയുന്നു!

താരങ്ങളെരിഞ്ഞടർ-
ന്നിമ്മണ്ണിൽപ്പതിച്ചതിൻ
ചാരമാണവ, യെന്നാ-
ലിപ്പോഴും തുടിക്കുന്നു!

“ഓണമായ്; വരാത്തതെ-
ന്തിനിയും”? ഒരു നോക്കു
കാണുവാൻ കൊതിച്ചെരു-
ത്തമ്മിണ്ണിയെഴുന്നു!

തിരിമുല്ലതൻ കാന്തി-
ലോന്നത്തുമ്പികൾ നാദം
ചൊരിയുന്നൊരാവീട്ടു-
മുററത്തെപ്പൂമണ്ണിൽ

ഏറെനാൾ കഴി,ഞ്ഞൊന്നൊ-
രന്തിയിൽ കാലൂന്നവെ
പാറുകയായെൻ കണ്ണുകൾ
വെമ്പലാൎന്നെന്തോ തേടി.

എന്നോ വന്നതാ ചുററീ
തേടിയ പൂവള്ളികൾ-
അല്ലല്ലെന്നരജത്തി
നീട്ടിയോരിളംകൈകൾ.

നനവുററ രണ്ടോമൽ
നയനങ്ങളെൻ നേൎക്കാ-
യണയുന്നത്യാഹ്ലാദ-
മാണിതിൻ തിളക്കങ്ങൾ.

“അണ്ണനെന്തിതു വരേം
വന്നില്ല”? പരിദേവ-
മങ്ങനെ തുടങ്ങി; ഞാൻ
ചോദിച്ചു “വേണ്ടേ മാല?”

"ഇനിയുമെങ്ങും പോവേ-
ണ്ടണ്ണൻ" അപ്പൊഴേയാശാ-
മണിവീണയിൽ വീണ്ടും
തൊട്ടുഞാൻ; "വേണ്ടേമാല?".
"ഒന്നും വേണ്ടിനിയണ്ണ-
നെങ്ങും പോവരു"തെന്നൊൻ
കണ്മണി പറകെയ-
ക്കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുപോയ്.
നിശ്ചലമൊരേനില
നില്പുഞാൻ; എൻകൈയിൽ നി-
ന്നച്ചെറു കടലാസു-
പൊതി വീണുപോയ്ത്താഴെ.
അണ്ണന്റെ മടക്കത്തിൻ
വാൎത്തയുമായിട്ടവ-
ളമ്മതന്നടുക്കലേ-
യ്ക്കോട്ടമായതിന്നിടെ.
അമ്പിളിക്കലയാകും
പാൽച്ചിരിക്കുടുക്കയെ-
ന്നമ്മിണിയെപ്പോലോടി-
ക്കളിപ്പൂ വിൺമുററത്തിൽ.

—o—

ദാഹിക്കുന്ന പാനപാത്രം] [ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പ്.

17

ഇൻക്വിലാബ്

കണ്ടതോ വൃദ്ധപാന്ഥ!
മുന്നമേ ഭവാനെ ഞാൻ
ലണ്ടനെൻറ നദീതീര-
ത്തേകനായ് നില്ക്കുന്നതായ്.
അങ്ങിങ്ങു കീറിയുള്ള
വസ്ത്രവും, വിശപ്പിനാൽ
മങ്ങിയവദനവും,
ശോഷിച്ച കരങ്ങളും,
ആടലാലുള്ളതിങ്ങും
ചിന്തകൾ നെററിത്തമേത്
തോട്ടമാന്തിയപോലെ-
യുള്ളതാം വരകളും-
ലോകത്തിനാഴലൊക്കെ
മൂർത്തമായതുപോലെ
മൂകനായങ്ങുതാനേ
നില്പതായോർമ്മിപ്പു ഞാൻ.
കാര്യവ്യഗ്രതപൂണ്ടു
പോകുന്ന മഹാലോക-
രാരുമേ നിന്നെനോക്കി-
യൊന്നുമോതിയതില്ല.

ഒരുനാൾ കുട്ടനാട്ടിൽ
പുഞ്ചതൻ ഗുണംനോക്കി
വരമ്പിൽക്കൂടിമന്ദം
നടന്നുപോകുന്നേരം,

കണ്ടുഞാൻ നിന്നൊപ്പല-
മാടത്തിലൊന്നിലാട-
ലാണ്ടതാം മുഖത്തോടെ
നില്പതായ് സന്ധ്യാനേരം.

ക്ലേശിച്ചു കൃഷിപ്പണി
ചെയ്യുന്നീ നെല്ലും ചില്ലി-
ക്കാശുമായ് കൂലിവാങ്ങി
വന്നണഞ്ഞിരിക്കയാം.

ഏറ്റവും മുഷിഞ്ഞേറെ-
ക്കീറിയ മുണ്ടൊന്നുതാൻ
വസ്ത്രമായരമറ-
ച്ചുന്നു നീ ചുററിക്കണ്ടു-

തീണ്ടാതെ ദൂരേമാറി-
പ്പോന്നുഞാനല്പം ഭീതി
പൂണ്ടുനിൻ മുഖത്തന്നു
കണ്ടതാം ഭാവത്തിനാൽ.

പിന്നെഞാനൊരു നാളിൽ
ദില്ലിയിൽ പ്രഖ്യാതമാം
ചാന്ദനിച്ചൗക്കിയിങ്കൽ
സസുഖം ചരിക്കവേ,

വെള്ളംപോൽ പരന്നൊരാൾ-
ക്കൂട്ടത്തിൽക്കലന്നു ഞാൻ
തള്ളലും തിക്കുമേററു
മുന്നോട്ടു പോയീടവേ,
പെട്ടെന്നു വൃദ്ധപാന്ഥ!
നിന്നുടെ മുഖം കണ്ടു
ഞെട്ടിനിന്നുപോയല്ല-
ന്നേരത്തത്യാശ്ചര്യത്താൽ.
പ്രച്ഛന്ന വേഷനായി
നില്ക്കയാണെന്നാകിലും
നിശ്ചയമൊരു നോട്ടം
കൊണ്ടറിഞ്ഞിതു നിന്നെ.
ബന്ധുക്കൾ പത്തു, സർവ്വ-
നാശവുമറിഞ്ഞുള്ള
വെന്തൊരശ്ശരണാർത്ഥി-
ക്കൂട്ടത്തിൽ നില്ക്കുമ്പോഴും,
ആരുതാൻ മറക്കുന്നു
നിൻകണ്ണിൽക്കാളിക്കത്തും
ഘോരസങ്കടത്തീതൻ
ജ്വാലയേല്ക്കുന്നാ നേരം?

ഒരുനാൾ റോക്കുഫെല്ലർ-
പ്ലാത്സയിൽത്തോഴന്മാരു-
മൊരുമിച്ചോരോ വിധ-
മാനന്ദിച്ചിരിക്കവേ.

അരികെക്കണ്ടു നിന്റെ
    ദുർമ്മുഖം ദുഃഖാക്രാന്തം,
തിരികെസ്മൃതിതന്നി-
    ലെത്തീടും ദുഃസ്വപ്നംപോൽ.
തീരാത്ത കോപത്തോടു
    നോക്കി വന്ജുഗുപ്സയാൽ
ചാരത്തു തുപ്പിവേഗ-
    ലങ്ങു നീ മറഞ്ഞുപോയ്.
ദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തിനാൽ
    പാഴെല്ലം തൊലിയുമായ്
തീരെ നീ മെലിഞ്ഞതി-
    ശോച്യനായ്ത്തീർന്നിടിലും,
ഘോരമാം നിൻ നോട്ടത്തെ-
    യാർമറന്നീടാനാവും?
പാരിച്ച ഭീതികൊണ്ടു
    മേനിമേ വിറച്ചുപോയ്.

ശ്രേഷ്ഠമാം വാഹനത്തി-
    ലേറി ഞാൻ ഷാങ്ഹായിലെ-
പ്പട്ടണവീഥി തന്നിൽ
    സഞ്ചരിച്ചീടും നേരം,
കണ്ടിതന്നൊരു റിക്ഷ
    വലിച്ചുകൂട്ടും ഭാരം
കൊണ്ടഹോ! കുനിഞ്ഞു നീ
    വിരയെപ്പോകുന്നതായ്.

പട്ടിണിപ്പിശാചിന്റെ
ബാധയാൽ വികൃതമായ്
സ്പഷ്ടസങ്കടംപൂണ്ട
നിൻമുഖത്തതിമാത്രം
സാധുമർദ്ദനം ചെയ്യും
ദ്രോഹികളോടുവായ്ക്കും
ക്രോധവും വിദ്വേഷവും
കണ്ടു ഞാൻ ഭയന്നുപോയ്.

ഇന്നിതാ കാണാകുന്നു
പീക്കിങ്ങിൻ പുരദ്വാരം
തന്നിൽ നീ തലപൊക്കി,
നിവർന്നദേഹത്തോടെ,
നില്ക്കുന്നു വാർദ്ധക്യത്തിൻ
ശോഷിച്ച കരങ്ങളിൽ
ഭതാക്ഷമായ്, ജയശ്രീയെ-
ത്തഴുകും പ്രതാപത്തിൽ.
മൂകൻ നീ മുമ്പു; സഖേ;
കേൾക്കുന്നിതിപ്പോഴെല്ലാ-
ലോകരുമാദരിക്കും
നിന്റെ യാഹ്വാനാഘോഷം
ഉറച്ച ഭാവത്തോടും
പേടിവിട്ടുള്ള നിന്റെ
തുറിച്ചുനോട്ടത്തിങ്കൽ
ക്രൂരത കാണ്മാനില്ല.

കീറിയ വസ്ത്രംതന്നെ
നീ ധരിക്കുന്നു; പക്ഷേ
നീരാളപ്പട്ടിനുള്ള
ധാടിയോടത്രേ സഖേ!.

തോടുമാന്തിയപോലെ
നിൻ നെററി വഹിപ്പതാം
പാടുകൾ തവ മുഖ-
ത്തൈശ്വര്യം ചേർത്തീടുന്നു.

തേടിയ ചാരിതാർത്ഥ്യം
പൂണ്ടു നീ, വൃദ്ധാപാന്ഥ!
പേടിയും നമുക്കിനി-
യില്ലനിൻ മുഖം കണ്ടാൽ.

—൦—

 [കെ. എം. പണിക്കർ.

18

പുൽക്കുടുംബം

നട്ടുവെയ്‌ലിൽ കനിഞ്ഞു നിരന്നു
കററക്കൊയ്ത്തു മുന്നേറിടും നേരം,
മുഗ്ദ്ധശ്യാമമുഖങ്ങളിൽ വേർപ്പു
മുററിമുററിക്കിനിഞ്ഞിറങ്ങുമ്പോൾ,
പററെ വെച്ചരിയപ്പെട്ടും നെല്ലിൻ
കററ ഞെങ്ങി ഞെരുങ്ങവേ ദീനം,
ഞാനുമെന്നഭിമാനവും തങ്ങി-
യാലവട്ടക്കുടക്കീഴമർന്നി.
താൾപ്പിടി പെറുക്കീടുവാൻ ചൂഴം
കോപ്പിട്ടന്നൊരു പിള്ളരെയാട്ടി,
തീപ്പൊരിയും വയൽവരമ്പിന്മേൽ
വീർപ്പുമുട്ടിയെൻ മിഥ്യാഭിമാനം.

പൊള്ളും വെയ്‌ലിലുരുക്കിയൊഴിച്ചു
വെള്ളിപോലെ തിളങ്ങുന്നു ലോകം.
അക്കരെപ്പച്ച ചാർത്തിയ തെങ്ങി-
ന്നുച്ചിയിങ്കലൊതുങ്ങിയിരിപ്പൂ
നൽപ്പരുന്തൊന്നു; വ്യാപരിക്കുന്നു-
ണ്ടിപ്പൊഴുമതിൻ കണ്ണുകൾ കീഴെ.

ചെന്നിയിങ്കൽ കുറുനിര നക്കും
ഘർമ്മധാരകളൊപ്പിയൊതുക്കി,
ചെന്നെൽക്കററകൾ താങ്ങിയെടുത്തു
മണ്ണിൻമക്കൾ നടക്കുകയായി.
കാൽമടമ്പുകൾ ചുട്ടുപതയ്ക്കു-
മാവരമ്പിനും സ്നിഗ്ദ്ധത ചാർത്തി,

മാറിടം മൂന്നിരലന്തിത്തുമ്പി
മാറിമാറിയക്ഷൃകരം വിശി,
വൃന്നിലാവാക്കി വെയിലിനെമാററി
ഗ്രാമസ്ത്രീകൾ കുണുങ്ങി നടന്നു.

ഓലവട്ടക്കുടയും പിടിച്ചു
ഞാനിവിടത്തിൽ കാവൽ നില്ക്കുന്നു.
പച്ചിലച്ചാർത്തിൽപ്പക്ഷമൊതുക്കി
വിശ്രമിയ്ക്കും മുളങ്കിളിക്കൂട്ടം
എത്തിനോക്കിത്തല വലിയ്ക്കുന്നു
പത്രസഞ്ചയ സമ്പുടത്തിൽത്താൻ.
കൊക്കിൽക്കൊത്തിയെടുത്ത കതിർകൾ
നൊട്ടിനൊട്ടിനുണയ്ക്കുമാവശ്ശം
അത്ഭുതാധീനമായതീ നില്പി-
നാത്ഥശാസ്ത്രം തിരിയായ്ക്കുകൊണ്ടോം.

വേദനകൊണ്ടു വിങ്ങുകയാണെൻ
ചേതനയൊന്നു ഞാനറിയാതെ.
ഗ്രാമലക്ഷ്മികൾ പൊന്നണിച്ചാർത്താൻ.,
ഗ്രാമത്തിൻ നിലനില്പു പുലർത്താൻ,
സാഹസപ്പെട്ടും സോദരിമാരേ!
ഹാഹാ! നിങ്ങൾക്കു കാവലാളോ ഞാൻ?

തോളിൽത്തോൾചേർത്തു കയ്യോടുകൈചേ-
ർത്തോളിമാർപോലെ നമ്മളൊന്നിക്കും.
കാവലാളില്ല കള്ളമില്ലെന്നാൾ,
കേവലം നമ്മളേകകുടുംബം!

—o—

ഗ്രാമശ്രീകൾ] [കെ. മാധവിഅമ്മ

19

ആദ്യത്തെ തീവണ്ടി

ഉത്സവമാണിന്നെന്റെ നാട്ടുകാർക്കെല്ലാം; തമ്മിൽ
മത്സരിക്കുന്നു നവാഹ്ലാദവുമുത്സാഹവും.
എന്തുകൊണ്ടെന്നോ? ഞങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച പാളത്തിലൂ-
ടെത്തുന്നതിന്നാണാവിവണ്ടിയുമാഘോഷവും.

ചെന്നാപാരത്വയുടെ കൈകളിൽ പിടിക്കുവാ-
നെന്നപോൽ സമാന്തരം പായുന്ന പാളങ്ങളെ
പുലരിക്കതിർ വന്നു മുത്തവേ പരക്കുന്ന
പുതിയ തിളക്കമീ ഞങ്ങളിൽപ്പകരുന്നു

അത്തിളക്കത്തിൽ കാണാം ഞങ്ങൾ തന്നാജസ്സുമാം
ശക്തിയുമാത്മാവിന്റെ ദീപ്തിയും വിശ്വാസവും.
കുന്നുകളറഞ്ഞൊന്നൊക്കെയും നിരപ്പാക്കി,
മണ്ണുകൊണ്ടകലത്തെക്കായലിൽച്ചിറകെട്ടി,
കാരുരുക്കുരുക്കുന്ന വേനലോടടരാടി,
കാത്തുകാത്തവസാനം ഞങ്ങളീജയം നേടി.

എല്ലിനാടവിരാമമറവുമുട്ടിയ കരി-
ങ്കല്ലുകളെല്ലാം വേർപ്പുനീരുവീണലിഞ്ഞുപോയ്.
ഓർമ്മയിലദ്ധ്വാനത്തിൻ വേദന ചിരിക്കവേ
കോൾമയിർക്കൊള്ളുന്നിതാ ഞങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും.
ആരുമില്ലിതുമായിബ്ബന്ധമില്ലാത്തോർ; വേല-
ക്കാരുടെ നാട്ടിൽ ഞങ്ങളൊക്കെയുമൊന്നാണല്ലോ.

അക്കരെ റോഡിൽക്കൂടിക്കാളവണ്ടികളെങ്ങാൻ
'കടകടം കടകടം' ശബ്ദമുണ്ടാക്കുമ്പൊഴേ
ആയിരം നയനങ്ങൾ വിരിയുന്നൽകന്യയാ-
ലാവളും വേഗം കൂമ്പിപ്പോകുന്നു നൈരാശ്യത്താൽ.

പൈക്കളെക്കറക്കാതെ, മുററവുമടിക്കാതെ,
യെത്രയും തിട്ടക്കത്തിലെത്തിയ മൈക്കണ്ണിമാർ
എത്രമേൽ നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തിട്ടുമവരുടെ
മുഗ്ദ്ധമാം കണ്ണങ്ങളിൽക്കൗതുകങ്ങളൂർന്നാടാം!
തീവണ്ടി കാണാൻവെമ്പിക്കരയും കുഞ്ഞുങ്ങളെ-
ത്തായമാരുടെ ചുണ്ടും നുള്ളലും ചുവപ്പിച്ചു.

വീടിയാൽ ക്ഷമകെട്ടു ചുട്ടെരിക്കുവോർ, ജയം
നേടിയ സേനാനികൾ പോലെഴും ചെറുപ്പക്കാർ,
ഇളകും ജനങ്ങളെ വേണ്ടപോൽ നിയന്ത്രിച്ചു-
മിടയിൽ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു മങ്ങിനെ നിൽപ്പൂ.

കണ്ണിന്നു കയ്യാൽത്തണലേററിയും, വിറയ്ക്കുന്ന
തൊണ്ടയാൽ ചെറുപ്പത്തെയെപ്പോഴും ശകാരിച്ചും,
കാത്തുനില്ക്കുന്നു പുത്തൻ കൂത്തുകാണുവാനേറെ
വേർപ്പുനീരൊഴുക്കിയ പണ്ടത്തെയദ്ധ്വാനങ്ങൾ.

വിണ്ണിനെക്കലുക്കുന്ന ശബ്ദമൊന്നതാ കേൾപ്പൂ;
കുന്നുകൾ കലുങ്കുകളൊക്കെയും തകരുന്നോ?
മാറിനിൽക്കുവിൻ, പരിഭ്രാന്തരാകൊല്ലാ, കൊടി-
ക്കൂറകൾ പാറിക്കുവിനാർക്കുവിനാഹ്ലാദിക്കിൻ!

ധൂമരേഖകളതാ വാനിനെത്തഴുകുന്നു
ഗ്രാമശോഭതന്ന ചൂളം വിളികേട്ടുന്നതുണ്ടു.
ഹാ! നിമിഷങ്ങൾക്കിത്രവേഗമോ? മുഴങ്ങുന്നു
പാലവും കടന്നായിവണ്ടി ദാ, പറക്കുന്നു.

ആവിയും ചക്രങ്ങളും പാളവുമവയുടെ
ഭൂവിനെ പ്രകമ്പനം കൊള്ളിച്ച നിർഘോഷവും!
നീണ്ടുപോകുന്നു നാദവീചികൾ പാടങ്ങളിൽ,
നീലമൈതാനങ്ങളിൽ, കുന്നാടിവാരങ്ങളിൽ.

അവരോടിട കലർന്നൊന്നിച്ചു പൊങ്ങുന്നെങ്ങു-
മഭിമാനത്തിൻ ഭേരി മുഴക്കം ഹൃൽസ്പന്ദങ്ങൾ.
മാറിലൂടോരായിരമാനകൾക്കൊപ്പം കരു-
ത്തേറിട്ടമുരുക്കിന്റെ ഭാരങ്ങൾപായുമ്പൊഴും,
ഒററമൺതരിപോലുമിളകീലവയിലേ-
യ്ക്കൂറിവവീണതാം വേർപ്പിൻ ശക്തിയത്ഭുതശക്തി!

—o—

[തിരുനല്ലൂർ കരുണാകരൻ.

2628

2628